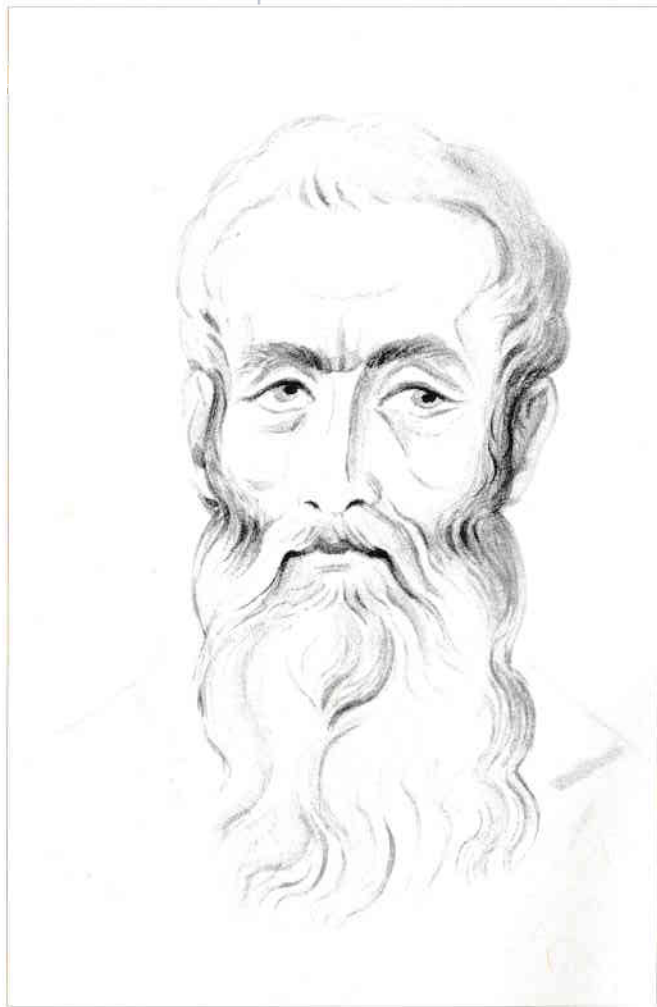

LIBRIS

We know
books

SERGIU CIOCÂRLAN

FRATELE MARIN CEL MULT RĂBDĂTOR

Mărturii despre viața sfântă a fratelui Marin

Tipărită cu binecuvântarea
Înaltpreasfințitului SERAFIM
Mitropolitul Ortodox Român al Germaniei,
Europei Centrale și de Nord

CHILIA SFÂNTULUI IPATIE
SFÂNTUL MUNTE ATHOS 2025

Cuprins

Nota autorului xi

Introducere xv

Viața fratelui Marin

- 1 Copilăria și anii tinereții 1
- 2 Anii lungi de pătimire 11
- 3 Învățătura 27
- 4 Internat cu forța la azil 45
- 5 După Decembrie '89 65
- 6 Ultimele cuvinte 77
- 7 Trecerea la Domnul 83
- 8 Virtuțile 91
- 9 Harismele 107
- 10 Evlavia poporului 137

ISTORIA BISERICII ORTODOXE păstrează multe mărturii, încă din perioada persecuțiilor, despre mireni cu viață sfântă. Și pe teritoriul României, de-a lungul timpului, au fost persecuții în urma cărora au fost martirizați mulți sfinți români, adesea neconsemnați în martirologii. Din primele secole creștine și până-n a doua jumătate a secolului al XX-lea, când s-a dezlănțuit prigoana comunistă, mulți mireni creștini au pățimit torturi sau chiar mucenicie.

Dacă, în timpul persecuțiilor, mulți s-au sfințit prin sângele vărsat pentru Hristos, în perioadele de relativă pace, unii mireni creștini au ales să trăiască o viață cuvioasă. Ei au postit mult, s-au ostenit în rugăciune, au ctitorit biserici și mănăstiri, pe care, în vreme de răstriaște, le-au apărat cu dârzenie, au întemeiat familii cu adâncă trăire creștină, învățându-i pe copii, din propriul exemplu, iubirea de Hristos, iubirea de Biserică și iubirea de neam românesc.

Alte neamuri au tot scos la lumină chipul asceților care au trăit în lume*, încât și noi, românii, ar trebui să le urmăm pilda, descoperind viețile îmbunătățite ale mirenilor care s-au nevoit pe pământ românesc. Așa cum s-a și dovedit, pe pământul românesc au viețuit oameni simpli care au ajuns la măsuri înalte de trăire creștină și chiar la sfințenie. Dumnezeu a

* IEROM. EFTIMIE ATHONITUL, *Asceți în lume*, vol. I, Editura Evanghelistos, București, 2009.

rânduie ca, în ultima vreme, să fie scoase la lumină nevoițele duhovnicești ale Sfântului Gheorghe Pelerinul și ale fratelui Ioan David, pustnicul cu viață sfântă. Acești mireni au mers pe calea mântuirii cu multă râvnă. Pilda lor sfântă ne ajută astăzi să înaintăm cu îndrăzneală și să sporim neîncetat cu viața întru Hristos.

Pe drept cuvânt, fratele Marin a fost asemănat unui Iov al zilelor noastre. Răbdând cu desăvârșită încredere în Dumnezeu 47 de ani de ținuire, de răstignire la pat, s-a arătat pe deplin următor Mântuitorului Hristos. Chipul său radia de o seninătate aparte, ochii îi erau luminoși și plini de durere pentru oameni, ca și cum suferința lui ar fi fost mai mică decât a lor. Nu s-a socotit nici o clipă pe sine un urgisit, ci un binecuvântat de Domnul. Toate mădularele îi erau neputincioase, însă Dumnezeu îi dezlegase mâna dreaptă cu care se închina neîncetat.

Această răbdare mucenicească a atras bogăție de har dumnezeiesc asupra lui, încât mulți creștini îl cercetau, așa cum erau cercetați, îndeobște, cei plăcuți lui Dumnezeu. În condițiile cumplite ale prigoanei comuniste, fratele Marin a fost o pildă de rezistență prin rugăciune neîncetată și prin răbdarea crucii. Nu doar crucea și-o primea cu brațele deschise, ci și crucile celorlalți. Neputincios fiind cu trupul, se arăta viteaz în încercări și un atlet al Crucii. Calea pe care a mers a fost calea cea dintotdeauna a Bisericii. Nu

s-a plâns, nu a cârtit, iar cei ce l-au văzut de atâtea ori și în diferite situații au mărturisit că avea un duh hotărât, plin de bărbăție duhovnicească, asemenea marilor nevoitori, care-ți insufla schimbarea vieții.

Cu toate că nu era monah, s-a făcut pe sine monah în mijlocul cetății, întocmai Tatianeii Savidu din Veria, trecută la Domnul la 17 decembrie 1987, care se purta în lume după rânduiala unei schimonahii.* Camera îi devenise chilie în care ardeau candelile și rugăciunea se ridica întru miros de bună mireasmă duhovnicească la tronul Împăratului ceresc. Avea îndrăzneală în rugăciune, iar oamenii simțeau, prin el, ajutorul lui Dumnezeu pogorându-se peste viața lor, alinându-le durerile, tămăduindu-le bolile, limpezindu-le situația tulbură și călăuzindu-i cu pricepere spre învățătura cea de folos mântuirii sufletului.

Întâlnirea cu el nu era o întâlnire oarecare, ci una proniatoare. Niciodată nu vorbea decât scurt și pentru situația respectivă, căci timpul îi era în întregime spre rugăciune. Era un om al rugăciunii neîncetate, viețuind în mijlocul cetății, făcând mănăstire în mijlocul orașului, în felul în care se putea în anii '70-'80, când autoritățile represive urmăreau orice mișcare. Bineînțeles că și el a intrat în vizorul autorităților și a suferit. Atât fratele Marin, dar și cea care l-a îngrijit cu deosebită dragoste față de Dumnezeu, sora Zamfira, au

* *Asceți în lume*, vol. I, p. 152.

pătimit multe din partea Miliției și a Securității, însă pe toate le-au dus cu rugăciune, post și osteneli duhovnicești, nădăjduind desăvârșit în mila lui Dumnezeu.

Faptele sale erau tot timpul acoperite de smerita-cugetare. Nimic nu socotea ca fiind al său, ci din mila Domnului, care lucra printr-însul. Mare evlavie avea față de Sfânta Liturghie, unde ar fi vrut ca toți oamenii să fie prezenți și pregătiți pentru a primi jertfa euharistică. Deplângea faptul că oamenii nu cunosc ce dar mare ne-a făcut Domnul prin Sfânta Liturghie, iar dintre cei care vin, mulți nu înțeleg și nu trăiesc la măsura tainelor Sfintei Liturghii. De aceea îi trăgea pe oameni spre Biserică, spre înnoirea minții și spre sporirea neconținută a legăturii cu cele cerești.

În volumul de față am încercat să surprindem, în câteva momente mai însemnate, viața fratelui Marin, acest atlet al Crucii lui Hristos din secolul al XX-lea. În partea a doua a cărții, am schițat portretul duhovnicesc al acestui mirean nevoitor, aducând la lumină virtuțile și harismele cu care era împodobit.

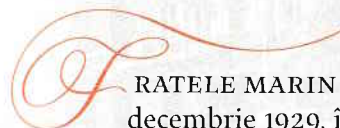
Fie ca fratele Marin, fericitul întru nevoință, să mijlocească pentru noi înaintea lui Dumnezeu spre dobândirea harului Duhului Sfânt, fără de care nu am putea să ne mișcăm, să cugetăm sau să viețuim în acest veac tulbure și primejdios!

VIAȚA FRATELUI MARIN

COPILĂRIA ȘI ANII TINEREȚII

RATELE MARIN MOCANU S-A NĂSCUT la 5 decembrie 1929, în comuna Radu Negru (la vremea aceea) din marginea orașului Brăila. Familia era una nevoiașă. Oameni cu totul simpli, părinții săi trudeau pentru întreținerea gospodăriei. Mama sa, Ileana, era casnică și avea grijă de copii. Cel care putea asigura hrana familiei era tatăl, Ion, care muncea ca birjar. Munca sa era ostenitoare, petrecând mult timp fie în fața gării orașului, fie în Piața „Sfinții Arhangheli”, fie oriunde era solicitat de clienții români sau greci.

☞ „CE FEL DE COPIL VEI FI TU CÂND AI SĂ VII PE LUME?”

Încă de când era în pântecele mamei sale, Marin avea un comportament aparte. Semnele pe care i le dădea pruncul nenăscut o făceau pe mamă să se încredințeze că este un copil ales de Dumnezeu.

Se zbătea de multe ori – mărturisește sora Zamfira – atunci când în familie era câte o mică discuție. Sau între copii, câte o mică ceartă. Sau

o neînțelegere între ei. Întotdeauna se zbătea în timpul acela în burta mamei lui. Și spunea mama: „Băiatul lu' mama în burtă, ce fel de copil vei fi tu când ai să vii pe lume? Că văd că de multe ori îmi dai semne minunate cum trebuie să ne comportăm în viață, chiar din burta mea”. Mămica alinta burta când vedea că fratele Marinică se mișca în burtă de câte ori se vedea puțină neînțelegere în familie, fie între frați, fie între ceilalți. Și mămica se ducea imediat, fie la soț, fie la copii: „Băgați-vă mințile în cap! Copilul acesta nu-i copil la întâmplare. Am observat că, de multe ori, copilul îmi face câte un semn în burtă. Se declară nemulțumit că voi ați făcut ceva: v-ați certat, v-ați bătut sau ați mințit, comportându-vă, într-un fel sau în altul, urât față de Dumnezeu”.

✚ „UN COPIL DE JOS TE CHEAMĂ” De la o vârstă fragedă, Marin a simțit o chemare puternică către Dumnezeu. Odată, când toți ai casei dormeau, el s-a ridicat pe un scaun ca să ajungă la icoană și să-I vorbească lui Dumnezeu ca unui Tată. Vorbirea lui copilărească avea să fie, mai târziu, păstrată în stihuri simple de sora Zamfira.

De mic copil – mărturisește sora Zamfira – se urca pe scăunel pentru a ajunge sus la icoană:

*Dumnezeu ești în icoană
Un copil de jos Te cheamă.*

Și urca pe scăunel, când toți dormeau, noaptea, și știa că în icoana aceea este Dumnezeu. Că și părinții și-au făcut datoria. Într-un fel sau în altul l-au povățuit și părinții, ca să-i dea și ei o mică legătură cu Dumnezeu. În afară de asta, era darul lui Dumnezeu mai mult asupra lui și asupra celorlalți. Auzindu-i și pe părinți, simțind și el cu duhul lui, care era treaz, și prezența lui Dumnezeu, care era întotdeauna vie în sufletul lui, simțea că acolo, în icoană, este Dumnezeu. „Dumnezeu ești în icoană”. Și el mângâia icoana: „Un copil de jos Te cheamă”. Și fratele aștepta răspunsul ca un copil nevinovat care credea că-I pune întrebare Tatălui său, iar Tatăl său era dator să-i răspundă. Și-atunci Mântuitorul, văzând seninătatea lui, credința lui, nevinovăția lui, ca a unui copil, și știa că-i pregătit pentru așa ceva, pentru mântuirea și creșterea fiecărui creștin, îi răspundea. Și atunci, când îi răspundea, fratele din nou îi punea întrebare:

*Dacă lumea este rea,
Tu mai ierți pe cineva?
Dacă nu mai poți să rabzi,
Ne dai foc ca să ne arzi?*

Uite ce minte înțeleaptă de mic copil! Să-I pui întrebări lui Dumnezeu și Dumnezeu să-i răspundă, că a știut că este pregătit pentru așa ceva. Și știa că trebuie să urmeze suferință după suferință. Și dacă la unul ca acesta nu-i răspundea, la care să-i răspundă?

*Copiii nevinovați
Nu vor fi în foc intrați.*

✿ **ÎL SALVEAZĂ PE UN TÂNĂR DE LA ÎNEC** Nu s-au păstrat multe date cu privire la copilăria sa. Însă se știe că, fiind un băiețandru de 12-13 ani, Marin avea dispoziție spre jertfă. Astfel, într-o zi, a salvat un tânăr de la înec, punându-și în primejdie viața.

Fratele a salvat – mărturisește sora Zamfira – un suflet din apă. Se îneca. Erau doi frați. A sărit ori fata, ori băiatul. Iar cel care a sărit a cerut mână de ajutor, că vedea cum picioarele-i alunecă spre adânc și spre ducere încolo. Și a întins mâna de ajutor. Și fratele Marinică, având un picior pe mal – că atunci mergea pe picioare, nu era imobilizat –, l-a salvat.

✿ **PRIMELE SEMNE ALE ÎNCERCĂRII** La vârsta de 13 ani, Marin s-a îmbolnăvit. Simțea o durere cumplită în trup, ca și cum toate oasele i s-ar fi frânt înăuntru. A fost dus la spital, dar starea sa nu s-a ameliorat. Nici medicii nu au dat un diagnostic clar. Timp de cinci ani avea să se chinuie astfel. La vârsta majoratului a rămas imobilizat. Paralizia i-a cuprins aproape întreg corpul. Putea să miște doar capul și mâna dreaptă. Era anul 1947. De atunci a început canonul greu al pătimirii sale, pe care a putut să-l ducă numai cu desăvârșită credință în Dumnezeu.

Era înainte de '87 – mărturisește dna Mimi Priponitu. Eu lucram la un cabinet în Policlinica Hipodrom cu un medic de recuperare și fizioterapie, fiind singurul în oraș, doctorul Ganea Nicolae. Fiind un creștin bun, îl cunoșteau mulți bolnavi, mai ales cei care mergeau la biserică. Dumnealui mergea la Biserica bulgărească. Într-una din zile vine și-mi spune în cabinet că va veni dl Mereuță Grigore să ne povestească despre fratele Marinică. Dl Mereuță mai mergea pe acasă pe la fratele Marinică de îl mai ajuta ca să se ridice din pat împreună cu cea care îl îngrijea, cu sora Zamfira. Fratele Marinică avea o spondilită anchilozantă diagnosticată de directorul Spitalului 3, care îl vizitase de câteva ori și i-a spus doctorului Ganea.

✿ **ÎN GRIJA MAMEI** Atunci când tatăl a murit, situația familiei a devenit una foarte anevoioasă. Mama Ileana îngrijea singură de toții copiii. Din clipa în care Marin s-a îmbolnăvit, mama a purtat și ea această cruce grea.

La predica de la înmormântare – își amintește dna Mariana Bostan –, Părintele Traian Mazăre, parohul Bisericii „Sfinții Împărați Constantin și Elena”, a zis că fratele Marinică a făcut poliomieliță. Provenea dintr-o familie cu mulți copii. Căzând la pat, nu mai mânca – doar pâine cu ceai, după asfințitul soarelui.